

ကျွန်းစဉ်မြေ စောဘက်

ပြန်လမ်းမှဲခရီးသည် နှင့်

မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုများ

စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းစကား

ကျွန်တော်သည် ဘဝပြေးလမ်းတစ်လျှောက် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များ နှင့် မိမိဘဝပတ်ဝန်းကျင်၏ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားတို့ ၏ ဖြစ်ပျက်မှု အစုံစုံတို့ ကို မဂ္ဂဇင်းစာစောင်များ တွင် ဝတ္ထုအဖြစ် ထုဆစ်ပုံဖော်ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ။

ဤသည် တို့ ကို တစ်စုတစ်စည်း ပေါင်းစည်းထုတ်ဝေလိုသော ဆန္ဒသည် ကျွန်တော့်ရင်၌ ဖြစ်ပေါ်၏။ ဤသို့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြင့် မဂ္ဂဇင်းအသီးသီးတွင် ပြန့်ကြဲနေကြသော အကြောင်းအရာ၊ အဖြစ်အပျက်များကို စာဖတ်သူတို့ အနေဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲတွင် ရသစုံဖတ်ရှုနိုင်ကြစေရန်ရည်ရွယ်ပေသည်။ ။

ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထု၊ ကျွန်တော်၏ ဇာတ်ကောင်များမှာ လောကဝန်းကျင်တွင် တကယ်ဖြစ်ပျက် တကယ်ရှိကြသော ငါ သူတစ်ပါး ယောက်ျား မိန်းမတို့ ၏ အကြောင်းအရာများ ပင် ဖြစ်ကြပါသည်။ ။ ဤဝတ္ထုများကို ရေးဖွဲ့ရာ၌ သဘာဝလည်း ကျ ရသလည်း မြောက်စေရန် အနုပညာဖန်တီးချက် အနည်းငယ်စိုက်ထည့်ထားသည် မှ အပ စိတ်ကူးယဉ် တည်ဆောက်ထားသည့် အိပ်မက်အိမ်မျိုး လုံးဝမပါရှိပါ။ ။

ကျွန်တော်ကျင်လည်ရာ ဘဝဝန်းကျင်များ သည် ပင်လယ်ပြင် မြစ်ချောင်းများ နှင့် ဒီရေရောက် ကျွန်းစဉ်ကျွန်းတန်း ရွာများ သာ ဖြစ်ကြသ

ည် ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ဝတ္ထုများ တွင် ပင်လယ်ပြင် မြစ်ချောင်းရနံ့နှင့် ကျေးလက်အငွေ့အသက်တို့ သင်းပျံ့နေမည်ကား ဧကန်အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည် ။

ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော့်စာများ သည် မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာတို့ဖြင့် ထုံမွှမ်းနေသော ဘဝမှန် ပြည်သူတို့ ၏ လူမှုဘဝ ဖြစ်ပျက်မှုများကိုထုဆစ်ပုံဖော် ကပြနေသော သမုတိ ပြဇာတ်များ ပင် ဖြစ်ပေသည် ဟူ၍ ။

ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်။
လူလူချင်းမေတ္တာစိတ်ထားနိုင်ကြပါစေ။
ကျွန်းစဉ်မြေ စောခက်
၁၈.၂.၂၀၁၆

ကျွန်းစဉ်မြေစောခက်

ရေဝှံကောကျွန်းစာ

လွမ်းပုံပြင်

ဖရုံကာကျွန်းက လွမ်းပုံပြင်

မြန်မာနိုင်ငံမြေပုံကို ကြည့်မိလျှင် နိုင်ငံ၏ အနောက်ဘက်စွန်းဘက် လားပင်လယ် ရေပြင်ထဲ ပေါလောပေါ်ပြီး စစ်တွေမြို့ အောက်ဘက်နား ၌ တန်းစီနေကြသော ကျွန်းသွယ်လေး သုံးခုကို တွေ့မြင်ကြရမည်ဖြစ် သည်။ ပထဝီဝင် ဘာသာရပ်ထဲတွင် တော့ ဖရုံကာကျွန်းများ ဟု ခေါ်သ ည်။ ဒေသပတ်ဝန်းကျင်မှာ တော့ အင်ကြင်းချိုင့်ကျွန်း၊ ပိန္နဲချောင်းကျွန်း၊ ဆံတော်ရှင်ကျွန်းဟု ခွဲခြားခေါ်ကြသည်။

ဤကျွန်းများ အနက် ပိန္နဲချောင်းကျွန်းသည် အကြီးဆုံးကျွန်းဖြစ်သ လိုသစ်တောကြီးများ ဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာ တောတောင်သဘာဝ၏ သာယာ လှပမှုကိုဖော်ကျူးလျက် ရှိချေ၏။ ဤကျွန်းနှင့် ပတ်သက်သော စိတ်ဝင် စားဖွယ်ရာလည်းကောင်း၊ လွမ်းမောဖွယ်ရာလည်းကောင်းလှသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ကြာတော့လည်း ကြာခဲ့ပေပြီ။ သို့ သော် အတိတ်ဟောင်းဆိုသည် မေ့ကောင်းစရာကောင်းသောအရာ မဟုတ်ပါလေခဲ့။ ပြန်လည်တွေးမိတိုင်း လွမ်းမောရဆဲရင်လှိုင်းခတ်ဆဲပါ။

"ခတ်တက်ကို နည်းနည်းလှန်ဆွဲပြီး ခတ်ကြလေကွာ။ မင်းတို့ ဟာ ကအိလျော့အိလျော့နဲ့ ယောက္ခမနို့ ဆွဲသလိုပဲ မဝံ့မရဲနဲ့။"

"ခတ်နေတာပဲ ဆရာ၊ ရာ၊ ရေကဆန်လွန်းလို့ ပါ။"

"ဘယ်လောက်ပဲ ရေဆန်ဆန်ကွာ စစ်တွေမြို့နဲ့ ပိန္နဲချောင်းကျွန်းကို(၃)နာရီနဲ့ မရောက်ဘူးဆိုကတည်းက မင်းတို့ ဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး။"

ထွန်းဦးကျော်နဲ့ မဲမောင်တို့ မှာ ခိုင်ဘလူက ခပ်မာန်မာန်ပြောလိုက်မှ ခတ်တက်ကို ရှေ့ထိုးနောက်လန် ဆွဲခတ်လိုက်ကြတော့သည်။ ။ အလယ်က အခန့်သား ထိုင်ပါလာသည့် ခိုင်ဘလူတောင် ရှေ့တိုးနောက်လန် ဖြစ်ကုန်ပြီ။

"အဲလိုမှ ပေါ့ကွာ၊ ဟိုမှာ ရောက်ဖို့ အချိန်နဲ့ ရှာရဖွေရမှာ နဲ့ အချိန်မီဖို့ လိုတာပေါ့ကွာ"

"ဟေ့ သာထွန်းအောင် မင်းမလည်း ပဲ့ကိုင်ဆိုပြီး တက်မ၊ကိုရေထဲချည်း နှစ်ထားလို့ မရဘူးကွ။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲလှော်ပေးစမ်းပါ"

ဟုတ်ပါသည် ၊ ခိုင်ဘလူတို့ မှာ စစ်တွေမြို့မှ ပေါက်တာမြို့နယ်၊ ပိန္နဲချောင်းကျွန်းသို့ ကုလားတန်မြစ်ဝကိုဖြတ်ပြီး လှော်ခတ်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဤမြစ်ဝကျယ်သည် ရာသီဥတု အခန့်မသင့်ပါက လှိုင်းလေကြီးပြီး လှေသမ္ဗန်များ ဖြတ်ကူး၍ ရသော နေရာကားမဟုတ်။ ။ ရခိုင်ပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းတစ်ခွင်၏ အဓိကရေတံခါးဝလည်း ဖြစ်သည်။ ။

ခိုင်ဘလူမှာ ယင်းခေတ် ယင်းအချိန်အခါက စစ်တွေမြို့တစ်ခွင်၌ သူ့နေရာနှင့် သူ တွင် ကျယ်နေသူဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပင် မူးနေပါစေ ခိုင်ဘလူက ဟေ့ဆိုလျှင် အားလုံးပုသွားကြသည်။ ။ ခိုင်ဘလူမှာ မချမ်းသာသော်လည်း သူ့အကြံအဖန်နှင့် သူ သုံးနိုင်စားနိုင်သည်။ ။ တပည့်များကိုလည်း မငတ်ရ၊ မမွတ်ရအောင် ပေးနိုင်ကမ်းနိုင်သည် မို့ တပည့်များ ၏ ချစ်ကြောက်ရိုသေမှုကို ရယူထားသည်။ ။ ယခုလည်း တပည့်ကျော် သုံးဦးနှင့် အတူအမဲပစ်ထွက်လာကြသည်။ ။ ခိုင်ဘလူတို့ မှာ မနက်ဝေလီဝေလင်း (၄)နာရီပင်မြစ်ဝကျယ်ကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ၃ (၇) နာရီကျော်ပြီ။ ပိန္နဲချောင်းကျွန်း

န်းကြီးကတော့ မှိုင်းပျမှုန်ဝေစွာ ဆီးကြိုနေပေ၏။

"ကဲ...ရောက်ပြီ ရောက်ပြီ၊ တို့ က ညနေပိုင်းလောက်မှ ပြန်ကြမှာ ဆိုတော့ ရေပြည့်နေမှာ ၊ လှေကို ရသလောက် ဆွဲတင်ကြရအောင်"

ခိုင်ဘလူတို့ အဖွဲ့မှာ လှေကို တောင်ခြေဆီ ဆွဲတင်လိုက်ကြသည် ။

"ငါလည်း ဒီကျွန်းမရောက်တာ (၂)နှစ်လောက်တောင် ရှိသွားပြီကွာ။

ကဲ... ငါ့နောက်က မဲမောင်လိုက်ခဲ့။ ထွန်းဦးကျော်နဲ့ သာထွန်းအောင် တစ်တွဲသွားကြ။ ညနေ လေးနာရီလောက်မှာ လှေဆိပ်အရောက်နော်"

ထွန်းဦးကျော်နဲ့ သာထွန်းအောင်မှာ တောင်ခြေကို ပတ်သွားကြသည် ။ ခိုင်ဘလူနှင့် မဲမောင်ကတော့ တောင်ရိုးဖုန်းဆိုးတောကို ဖောက်ပြီး တက်လာကြသည် ။ တောင်ခြေတွင် ဒေသခံအချို့၏ ငှက်ပျောခြံများ နှင့် ယာပစ်ဖုန်းဆိုးတောများကို တွေ့ရသည် ။ ဆင်ခြေလျှော ရေဝေကုန်း တန်းလေး အချို့တွင် အသီးများ မှ ညှပ်ဝင်းနေပြီဖြစ်သော တောင်ယာစပါးခင်းလေးများကို တွေ့ရသည် ။ တောင်ထိပ်ပိုင်းသို့ကား လူသူအရောက်အပေါက် မရှိသလောက်ပင်။

ခိုင်ဘလူမှာ အမဲပစ်သေနတ်ကိုကိုင်ရင်း တောင်ထိပ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့ချေသည် ။ သစ်တောမှာ ပိုမိုထူထပ်လာသည် ။ တောင်မှာ တစ်ဆက်တည်း မတ်စောက်တက်သွားသည် ကား မဟုတ်။ တောင်တစ်လုံးကျော်တိုင်း ချိုင့်တစ်ခုသို့ပြန်ဆင်းရသည် ။ နေမွန်းတည့်ခဲ့လေပြီ။ အမဲတစ်ကောင်တလေမျှမတွေ့။ သည် လို စပါးမှ ညှိချိန်မျိုးတွင် ဝက်တွေမြူးတတ်သည် ။ ခိုင်ဘလူမှာ ဇွဲမလျှော့။ တစ်ကွေ့တော့ တွေ့ကြမည်ပေါ့။

"ပြန်ကြစို့ ဆရာ၊ သွားရင်းနဲ့ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းတောင် မသိ

တော့ဘူး"

"ဟေ့ကောင်.... မင်းငါ့အကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား။ မရရင်မပြန်ဘူးကွ။ မင်း မလိုက်ချင် ကျန်ခဲ့"

မဲမောင်မှာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ ခြေရင်းတွင် ခဏထိုင်ရင်း လှည့်ပြန်ဆင်းလာသည် ။

ခိုင်ဘလူမှာ မည်သည့် အလုပ်ကိုပဲလုပ်လုပ် စိတ်မှတ်လျှင် ပြတ်အောင်လုပ်တတ်သည် ။ တောင်တစ်လုံးကို ကျော်လိုက်၏။ လျှို့ဝှက်စွာ ဆီးနေပြန်ချေပြီ။ လျှို့ဝှက်တွင် တော့ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုက တငြိမ့်ငြိမ့် စီးဆင်းနေသည် ။ ချုံအကွယ်လေး တစ်ခုကိုဖယ်ပြီး ရှေ့သို့ လှမ်းဆင်းလိုက်သည် ။ ငှက်ပျောပင် ကျိုးတိုးကျဲတဲကြားမှာ တဲတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် တဲငယ်တစ်လုံးက ငေါင်စင်းစင်းမို့ အံ့သြသွားသည် ။ တဲပတ်ဝန်းကျင်ကို အာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ စမ်းချောင်းကလေး တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တော့ သစ်ပင်ကြီးကြီးများကို မတွေ့ရ။ ကွင်းငယ်တစ်ခုလိုဖြစ်နေသည် ။ တဲအနီးမှာ ဟင်းစင်ကလေး (၂)ခု ယှဉ်တွဲလျက် တွေ့ရသည် ။ ရေမြေကောင်းလို့ ပဲ ထင်သည် ။ ဗူးစင်ရော ကြက်ဟင်းခါးသီးစင်မှာ ပါ အသီးတွေတွဲလောင်းကျပြီး သီးနေလိုက်ကြတာ လွန်ပဲလွန်ရော။

ခိုင်ဘလူ၏ အမြင်အာရုံများ သည် တဲငယ်ဆီသို့ စုပြုံရောက်ရှိသွားသည် ။ လူသူမနီးတဲ့ ဤတောကြီးထဲတွင် ဤတဲငယ်ကလေးတစ်လုံး မည်သည့် အကြောင်းကြောင့် ရှိနေသနည်း။ ထူးခြားမှု တစ်ခုခုတော့ ရှိတန်ကောင်းရာသည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်၏ တဒဏ်ထိတွေ့မှုသည် ခိုင်ဘလူ၏ အဇ္ဈတ္တအားခပ်စူးစူး စုပ်ယူထားခဲ့ပေပြီ။ ခိုင်ဘလူသည် အသိနှင့် သတိကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီးတဲဆီသို့ ဆက်လှမ်းလိုက်၏။ တဲနှင့် ကိုက်(၂၀)

ခန့် အရောက်တွင် တစ်ထောက်နားပြီး ပိုမိုအာရုံစိုက်လိုက်ပြန်သည်။ ။

"ဟင်....."

လူကြမ်းကြီး ခိုင်ဘလူ၏ ရင်တစ်ခုလုံး လှိုင်းခတ်သွားသည်။ လှလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း၊ ရှာမှ ရှားသည့် ရုပ်မျိုးပါလား။ တဲကလေးထဲမှ ခပ်သွက်သွက်ထွက် လာပြီး အံ့ဩမျက်ဝန်းလေးဖြင့် ရပ်ကြည့်နေသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ဦး။ ခိုင်ဘလူ၏ နှလုံးသားရင်ပြင်တွင် အလှဗေဒတစ်ခု ထင်ဟပ်သွားသည်။ ။ အကြည့်မြားက မိန်းမလှ၏ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအနံ့ ထိမှန်နေသည်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့နေသယောင်။ သူယောင်မယ်များ ဖြစ်နေလေရောသလား။

ကြည့်လေ။ ရှည်သောအရပ်တွင် ဖြူဝင်းပြည့်ဖြိုးသော အသားအရေနဲ့ ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်က ယောက်ျားအတော်များများ ၏ စိတ်အစဉ်ကိုစုပ်ယူမည့် ဖွဲ့စည်းပုံမျိုး။ အံ့ဩသော ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြောင်းလဲမှုသည် သူမ၏ အပြုံးရောင်သန်းသော မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်နေသည်။ ။

ဖြူဝင်းသော အသားအရေတွင် အသားရောင် ပြောင်ချောအင်္ကျီနှင့် ထမီကို တစ်တစ်ရစ်ရစ် ဝတ်ဆင်ထားရာ ခိုင်ဘလူ၏ ရင်ကို ပိုလှုပ်ရှားစေခဲ့သည်။ ။ အင်္ကျီလက်ပြတ်လေးကို ဝတ်ဆင်ထားရာ ပခုံးသား ဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် ဆက်စပ်ပြီး ချောမွတ်သော လက်မောင်းအိုးကြီးများက သွယ်ဆင်းနေသည်။ ။ ကော့ပျံသော မျက်တောင်များ အောက်မှ မျက်လုံးရွဲ့ရွဲ့ကြီးများကလည်း ပြုံးရယ်ပြနေသယောင်။

"ဪ...လာပါရှင်၊ တဲထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ"

မိန်းမလှဆီမှ မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားလိုက်ရရာ ခိုင်ဘလူပိုပြီးအံ့ဩရပြန်သည်။ ။

"ဝင်လာပါရှင်"

ခိုင်ဘလူ တဲအတွင်းသို့ တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းကြည့်ပြီး ဝါးကြမ်းခင်းလေးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ အမဲပစ် သေနတ်ကိုတော့ ထောင်လျက်ပဲ မြဲမြဲကိုင်ထားသည် ။

"ကျွန်မကို ကယ်ပါရှင်၊ ကျွန်မ တော်တော်ဒုက္ခရောက်နေလို့ ပါနော်"

ခိုင်ဘလူမှာ အိပ်မက်ပင်လယ်ထဲ နစ်မြောခဲ့လေပြီ။ အပွဲပွဲနွဲ့လာသမျှသည် တစ်ချိန်မှာ တော့ လူကြမ်းကြီးခိုင်ဘလူ အငိုက်မိသွားလေပြီထင်။ ဘာတစ်ခွန်းမျှ မလှစ်ဟနိုင်။

"ရှင် ဘယ်ကလဲဟင်၊ ကျွန်မကို ကယ်ပါရှင်"

"ကျွန်တော်က စစ်တွေကပဲ၊ ဒီတောင်ကြောသို့ အမဲပစ် ထွက်လာတာပဲ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ရှင် ကျွန်မ ရှင်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါရစေ။ ကျွန်မ ကိုယ့်အရပ်ဒေသ ပြန်ချင်လွန်းနေပြီရှင်"

"ဒီက ညီမက ဘယ်ကလဲ"

"ကျွန်မ စစ်ကိုင်းတိုင်း ကသာ ကပဲရှင်"

"တော်တော်ဝေးတဲ့ နေရာကပဲ၊ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ထဲက ဒီတောကြီးထဲ ခင်ဗျား ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ"

"ကျွန်မယောက်ျားက ရခိုင်ပဲ၊ သူက အဲဒီဘက်မှာ ကျောက်လာတူးရင်း ကျွန်မတို့ သားအမိနဲ့ ရင်းနှီးပြီး မိသားစုလို နေလာခဲ့ကြရာမှ အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ပေါင်းဖော်လာကြတာပဲရှင်"

"နာမည်က ကျော်ဇံမောင်တဲ့ ၊ သူကပဲ ကျွန်မကို သူမိဘအိမ်ကိုအလည်သွားကြမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာတာပါ။ ကျွန်မလည်း သူ့ကို သံယောဇဉ်ကြီးမိတော့ သူခေါ်ရာ လိုက်လာမိတာပါပဲရှင်"

"အင်း.... ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ ခု ခင်ဗျား ဒီတောကြီးထဲ ရောက်လာတာ ကကော ဘယ်လိုလဲ"

"ဘယ်လိုပြောရမလဲရှင်၊ ကျွန်မတို့ တောင်ကုတ်ကနေ သင်္ဘောစီးပြီးတော့မှ လာကြတာ။ သင်္ဘောကတက်တော့ ပေါက်တောဆိုတဲ့ မြို့ကလေးတစ်မြို့ ရောက်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ အဲဒီဆိပ်ကနေ ကူးတို့ လှေတစ်စီးနဲ့ မြစ်ကြီးတစ်မြစ် ဖြတ်ဆင်းရတယ်။ အဲဒီလှေ ဆိုက်တဲ့ ရွာက သိပ်ဆင်းရဲကြပြီး၊ တဲသာသာအိမ်ကလေး နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိတဲ့ ရွာပဲ။ အိမ်သေးသေး တစ်အိမ်မှာ ကျွန်မ နေခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မ ယောက်ျားကတော့ ပျောက်ပျောက်သွားတယ်။ လခွဲလောက် ကြာတဲ့ အခါမှ ကျွန်မယောက်ျားက ကျွန်မကိုခေါ်ပြီး ဒီတောကြီးထဲပို့ခဲ့တာပါပဲရှင်"

မိန်းမလှလေးမှာ ခေါင်းကို တစ်ချက်ခါယမ်းလိုက်ရာ မစည်းမနှောင်ဘဲ ဖားလျားချထားသော ဆံသားထူထူကြီးမှာ အသံတိတ်လှုပ်ရှားသွားကြသည် ။ မျက်လုံးအိမ် ထောင့်စွန်းတွင် အိုင်ထွန်းနေသော မျက်ရည်များ တစ်ပေါက်ပေါက်ကြွေဆင်းကြသည် ။

"ညီမမှာ ယောက်ျားရှိတာပဲ၊ ဒီတောဝန်းကျင်မှာ စမ်းချောင်းလေးနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်လေးနဲ့ ဘယ်လောက်သာယာကြည်နူးဖို့ ကောင်းသလဲဗျာ"

"အို ထားပါရှင်၊ ဒါသက်သက် ကျွန်မကို ဒဏ်ခတ်ပြီး မြိုင်ရပ်ပို့ထားတဲ့ သဘောပါ"

"မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ညီမမှာ ကိုယ့်ယောက်ျားရှိနေတဲ့ ဥစ္စာ။ အခု သူဘယ်မှာ လဲ၊ ညီမဆီသို့ မလာတော့လို့ လား။"

"ကျွန်မယောက်ျားက ကျွန်မကို သိပ်ချစ်ရှာပါတယ်။ သိပ်စွဲလမ်းတယ်၊ ကျွန်မကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွားရမှာ သူ သိပ်စိုးရိမ်တယ်။ ဒါကြောင့် လည်း ကျွန်မကို ဘယ်လိုမှ ပြေးမရအောင်လို့ ဒီတောကြီးထဲ ပို့ထားတာပါရှင်"

"ဪ.... စိတ်ဝင်စားစရာပါလား၊ အခု ညီမယောက်ျား ဘယ်မှာ လဲ"

"ဒီလိုပဲ ရိက္ခာတွေ ပြတ်ပြတ်သွားရင် ကျွန်မယောက်ျားက ရိက္ခာရှာဖို့ ဆိုပြီး ထွက်ထွက်သွားတတ်တယ်။ သူပြန်လာတော့ ဆန်တွေ၊ ငပိတွေ၊ ငါးခြောက်တွေ ပါလာတတ်တယ်။ ခုလည်း မနက်ကတည်းက ထွက်သွားတာနေဝင်ခါနီးမှ ပြန်ရောက်လာမှာ ပါရှင်"

မိန်းမလှလေးက ဇာတ်စုံခင်းနေလေပြီ။

"ဒီဗူးတွေ၊ ကြက်ဟင်းခါးသီးတွေက ညီမစိုက်ထားတာပဲလား"

"မဟုတ်ရပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မမှာ သောကတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေရတာပါ။ ဘာမှ လည်း လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါတွေ အကုန်လုံးကျွန်မယောက်ျား စိုက်ထားတာ၊ ထမင်းကိုလည်း သူပဲချက်ပါတယ်"

"ညီမလေးမှာ ကိုယ့်ယောက်ျားက ရှာဖွေကျွေးနေတာပဲဥစ္စာ"

"အို.... ညီမဘဝ ဒီလိုပဲ ဘဝသေနဲ့ နေသွားရတော့မှာ လားရှင်။ ကျွန်မကို သနားပါရှင်။ ကျွန်မ ဒီတောကြီးထဲမှာ (၁)နှစ် ကျော်နေပါပြီ။ ကျွန်မကို ကျေးဇူးပြုပြီး ခေါ်ပါရှင်။ စစ်တွေရောက်ရင် ကျွန်မ လမ်းစရပါပြီ"

။ လိုက်ပါရစေ အစ်ကိုကြီးရယ်နော်"

မိန်းမလှလေးမှာ ညှိုးလျမျက်ဝန်းနှင့် ကြည့်နေရှာသည် ။ မျက်ရည်စီးကြောင်း နှစ်သွယ်ကတော့ ပါးပြင်မို့မို့လေးပေါ်မှာ နေရာယူနေကြသည် ။

"ကဲ... ညီမလေးရယ် မနက်ဖြန် အစ်ကိုကြီးတို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာဦးမယ်။ အဲဒီအခါ ခေါ်ပါ့မယ်နော်။ ခု ညီမလေးယောက်ျားလည်း ရောက်တော့မယ်။ ကိုယ့်ယောက်ျားနဲ့ ပြန်ညှိပေါ့ကွာ၊ ဒါအိမ်ထောင်ရေးကိစ္စလေ၊ မလွယ်ဘူးနော်"

"ဟာ....မဖြစ်ဘူး....မဖြစ်ဘူး.....မဖြစ်ဘူးပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်။ သူက ညီမကို ချစ်လွန်းလို့ ဒီလိုထားတာပဲ။ သူအချစ်ကြီးလေ ကျွန်မအတွက် ဒုက္ခများ လေပါပဲရှင်။ ဒီတော့ ဒီတောကြီးထဲက လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့ အတွက် ကျွန်မ သူ့ကို စွန့်လွှတ်ရတော့မှာ ပါရှင်"

"ဪ....ဖြစ်ရလေကွယ်"

ခိုင်ဘလူ သက်ပြင်းမောတစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း မှုတ်ထုတ်လိုက်သည် ။

"ကဲ....ညီမလေး အစ်ကိုကြီးပြန်ရဖို့ ခရီးကလည်း မနီးဘူး။ မနက်ဖြန်တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့ဦးမယ်နော်"

မိန်းမလှလေးမှာ ရီဝေစွာ စိုက်ကြည့်နေသည် ။

"ဪ.... ညီမလေးရဲ့ နာမည်ကိုတောင် မသိရသေးပါဘူး၊ နာမည်လေး ပြောပါဦး။ အစ်ကိုကြီး နာမည်က ခိုင်ဘလူတဲ့ "

ခိုင်ဘလူ အရိုးတံတပ်ထားသော အုန်းမှုတ်ခွက်လေးဖြင့် ရေတစ်မှုတ်ခပ်သောက်လိုက်သည် ။

"နတ်မိမယ်"

"ဟာ နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်လိုက်တာ"

ခိုင်ဘလူ အသံတိတ် မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

"မနက်ဖြန် တကယ်ပြန်လာမှာ လားဟင် အစ်ကိုကြီး"

"ပြန်လာမှာ ပါ နတ်မိမယ်ရာ။ အစ်ကိုကြီးက လူဖြောင့်ပဲ။ လာမယ် ဆိုလာမယ် ဒါပဲ။ ကဲ...သွားပြီဟေ့"

ခိုင်ဘလူ နတ်မိမယ်ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ချာကနဲ လှည့် ထွက်သွားသည်။ နေနိမ့်ဆင်းရာဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး ဖောက်ဆင်းလိုက် သည်။ အမဲပစ်သေနတ်ကိုလည်း အသုံးမပြုချင်တော့သဖြင့် ပခုံးတွင် လွယ်ထားလိုက်သည်။

ခိုင်ဘလူ လှေဆိပ်သို့ ရောက်ချိန်တွင် ရှင်နေမင်းမှာ ဘင်္ဂလားပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲသို့ ငုပ်လျှိုးတော့မည်အသွင် ဟန်ရေးဆင်နေပေပြီ။ ကိုယ့် လူတွေလည်း စုံနေကြပေပြီ။

"ဘယ်လို လဲ ဆရာ၊ အချိန်တွေ မတရားဖြုန်းတီးပြီး လက်ထဲမှာ ဘာအမဲမှ လည်း မတွေ့ပါလား"

"ဟာ...မင်းတို့ က ချေသားတွဲတွေနဲ့ ပါလား၊ ဘယ်ဆိုးလို့ တုန်း။ ရောက်ရင် အမြည်းကောင်းကောင်း နဲ့ ချရတာပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ မဆိုး ဘူးဟေ့"

ခိုင်ဘလူ စကားလမ်းကြောင်းကို လွှဲပြောလိုက်သည်။

"ပြောလေ ဆရာ။ ဘာနဲ့ တွေ့နေတာလဲ၊ ကြာလိုက်တာဗျာ၊ ပြန်ချိန် တောင် နှောင်းနေပြီ"

"ဟဲ....အမဲဆိုတာ လိုက်တိုင်းရလို့ လား။ ကဲ... ကဲ ရှည်မနေကြနဲ့ ၊ သွားကြမယ်၊ လှေကြိုးဖြုတ် "

ခိုင်ဘလူတို့ မှာ တောင်လေစနဲ့ လေကြောသင့်သဖြင့် ရွက်နှစ်ဖုံကို အကုန်ဖွင့်လိုက်ကြသည် ။ လေ၏ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းအားကြောင့် လှေမှာ လှိုင်းခေါင်းဖြူများကို ဖိနင်းကာ နရီစည်းဝါးမှန်ကန်စွာ ဂီတသံ စဉ်များကိုသီကြွေးရင်း တရိပ်ရိပ် ပြေးနေချေလေပြီ။

ခိုင်ဘလူမှာ ခါတိုင်းဆိုလျှင် အိပ်ရာရောက်သည် နှင့် ယစ်ရွှေရည်တန်ခိုးကြောင့် တခေါခေါ အိပ်ပျော်သွားစမြဲ။ သည် ညတွင် တော့ စုံတောမြိုင်လွမ်းအိပ်မက်က သံသရာရှည်လွန်းလှသည် ။ ယစ်ရွှေရည် အာနိသင်တွေလည်း ဘယ်ဆီရောင်သွားမှန်းမသိ။ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်။ မနက်မိုးလင်းခါနီးမှ မှေးခနဲတစ်ချက် အိပ်ပျော်သွားသည် ။ နိုးလာချိန်တွင် မနက် (၇)နာရီခွဲနေပေပြီ။ တပည့်ကျော်တွေက သူတို့ ဆရာ ခိုင်ဘလူကိုကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိ လုပ်နေကြသည် ။

"ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာ၊ ချေသား အမြည်းချိုချိုလေးနဲ့ ထွေးညိုလေးနဲ့ ဆရာ့ကို ကောင်းကောင်း ချောသိပ်ခဲ့တာပေါ့နော်"

"ဟေ့...ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာတွေ ပြောမနေကြနဲ့ ။ မနေ့ညနေက ငါစီစဉ်ထားတဲ့ အတိုင်း ထမင်းတွေ ကျက်နေပြီ မဟုတ်လား။ ကဲ.... မြန်မြန်သွားကြမယ်၊ အချိန်မရှိဘူး"

ခိုင်ဘလူ အမိန့်ပေးလိုက်သည် နှင့် အားလုံး တက်ညီလက်ညီ

လှုပ်ရှားလိုက်ကြသည် ။ သိပ်တောင်မကြာလိုက် လှေဆိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြပေသည် ။

"ကဲ လေကြောသင့်တယ် မဟုတ်လား၊ မြောက်လေစနဲ့ ရွက်ဖွင့်ကွာ"

ခိုင်ဘလူတို့ လှေကလေးမှာ ကား မြောက်လေကို မိတ်ဆွေဖွဲ့ပါလို့ ကုလားတန်မြစ် ခရီးလမ်းတွင် နတ်မြင်းပျံသို့ မြူးကြွားကြွား။ သည် နေတော့လေမ၊သည် ပဲဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ ပိန္နဲချောင်းကျွန်းသို့ လွယ်လွယ်ကူကူပဲရောက်လာခဲ့သည် ။

"မနေ့က အတိုင်းပဲဟေ့၊ မင်းတို့ သုံးယောက်က တစ်ဖွဲ့၊ ငါက တစ်ယောက်ထဲသွာမယ်"

ခိုင်ဘလူ အမိန့်ပေးလျှင် သူတပည့်များမှာ ပြန်ပြောသည် ဟူ၍ ကား သိပ်မရှိကြ။ အားလုံး ခေါင်းညိတ်ပြီးသား ဖြစ်နေကြပေတော့သည် ။

ခိုင်ဘလူ ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့။ မနေ့က လမ်းကြောင်းအတိုင်းပဲ ရေဝေကြောလေးကို လှန်တိုးပြီး အရှေ့ဘက်စူးစူးသို့ ဖောက်တက်လိုက်သည် ။ သည် ကနေ့တွင် တော့ အမဲကောင်သည် သူနှင့် မည်သို့မျှမပတ်သက်။ သူပစ်မှတ်နှင့် သူ။ ကျောက်တွေလျှင် ကွေ့၊ ချောက်တွေလျှင် ကျော်၊ ချုံတွေလျှင် တိုးပြီး ခရီးပြင်း နှင်နေပေတော့သည် ။

မွန်းတည့်ချိန် (၁၂)နာရီပတ်ဝန်းကျင်တော့ ဟေဝန်မြိုင်စွန်းလွမ်းအောင်ဖန်သည့် နတ်မိမယ်၏ ဘဝလှောင်အိမ်လေးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပေတော့သည် ။ နတ်မိမယ်က ဝမ်းသာလွန်း၍ ပဲ ထင်သည် ။ မျက်ရည်ရွန်းသောအပြုံးမျက်နှာနဲ့ ဆီးကြိုသည် ။

"နတ်မိမယ် မင်းယောက်ျား မရှိဘူးလား"

"ကျွန်မ ကြက်သားစားချင်တယ် သွားရှာပါလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ မနက်အစောကြီးကပဲ ထွက်သွားပါပြီ"

"အစ်ကိုကြီး ကတိအတိုင်း လာခဲ့ပြီလေ"

"ဟာ.... ပျော်လိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရာ၊ ဒီမှာ ညီမအဝတ်တွေအကုန်လုံး သိမ်းထားပြီးပြီ"

"ဒုက္ခပဲကွာ၊ အစ်ကိုကြီး မင်းတို့ ချစ်ခြင်းကို ခွဲသလိုများ ဖြစ်နေလေမလားပဲ"

ခိုင်ဘလူမှာ ဘူတာဆိုက်နေမှ ဇေဝေဝေ ဖြစ်နေပြန်သည်။ ။

"အစ်ကိုကြီး ကျွန်မရဲ့ ဘဝကို ကိုယ်ချင်းမစာဘူးလားဟင်။ ကျွန်မ လူသူမနီးတဲ့ ဒီတောကြီးအလယ်မှာ နေလာခဲ့ရတာ (၂)နှစ်နီးပါး ရှိနေပါပြီအစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်မကို သနားပါရှင်"

မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်များ စီးကျလာပြန်သည်။ ။

"ကဲ....ကြာတယ်ကွာ၊ လာ..... သွားကြစို့"

ခိုင်ဘလူသည် နတ်မိမယ်၏ အိတ်ကလေးကို ဇတ်ကနဲဆွဲယူပြီးရှေ့မှ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။ ။ နတ်မိမယ်မှာ လှောင်ချိုင့်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ မို့ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်နေသည်။ ။ လူကြမ်းကြီး ခိုင်ဘလူနောက် ဖဝါးခြေထပ်မကွာလိုက်ပါခဲ့လေပြီ။

နတ်မိမယ်မှာ သံယောဇဉ်တရားတို့ ရှင်သန်ရာ လျှို့မြောင်ကမ်းနှင့် ရေကြည်စမ်းကို သမင်လည်ပြန်တစ်ချက် ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ပတ်သက်သော သမုဒယ ဇာတ်လမ်းဟူသည် မေ့ပစ်၍ ရနိုင်

ကောင်းသောအရာကား မဟုတ်ပါလေခဲ့။ နတ်မိမယ်၏ မျက်ရည်ပူများ က မဟာပထဝီမြေကြီးအား သက်သေထားပြီး တပေါက်ပေါက် ကြွေဆင်းကြလေ၏။

"ကိုခိုင်ဘလူ ရှင် သည် ဟာမကို ပို့မယ်နေရာ မြန်မြန်ပို့ပါရှင်၊ ရှင် လုပ်ပုံကြောင့် ကျွန်မ ဘယ်လောက်ထိ ခံစားနေရသလဲ ရှင်သိရဲ့ လား"

"ဟဲ့....သာနုမ၊ နင် ငါ့ကို သစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျားလို့ ပြောချင်တာ လား၊ ငါ သစ္စာရှိတယ်ကွ သိရဲ့ လား"

အိမ်ထောင်ရေး ဘဝတစ်ခုတွင် ကြားလူဝင်လာခြင်းသည် သုခထက်ဒုက္ခကို ဖြစ်စေတတ်သည် က များ စေသည် မဟုတ်ပါလား။ ယခုလည်း ခိုင်ဘလူနှင့် သာနုမတို့ ၏ အိမ်ထောင်ရေး ရင်ခွင်တွင်းသို့ နတ်မိမယ် ရောက်လာခဲ့သည် မှာ သုံးလတင်းတင်း ရှိခဲ့လေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင် ဆိုသည် ကလည်း ဤကိစ္စမျိုးကိုနား၊ မျက်စိတွေ ပိုမိုအာရုံစိုက်တတ်ကြသည် ။ သို့သော် ခိုင်ဘလူက ထစ်ကနဲဆိုမီးတောက်တတ်သည့် လူမျိုးမို့ ကျယ်ကျယ်မဟရဲကြ။ အချစ်ကို ဘယ်တော့မှ မျှဝေမစားဘူးဆိုသော မိန်းမသား ဇနီးမယားကတော့ ရွှေရင်မီးတောက်နေရပြီလေ။

"တော့ ပါးစပ်ကသာ ဘာမဖြစ်ဘူး၊ ညာမဖြစ်ဘူး ပြောနေတာ၊ အဲဒီ မိန်းမကို ရှင် အရေးပေးနေတာက ကျွန်မတောင် အိမ်စေအဆင့် ရောက်မှန်းမသိရောက်နေပြီရှင့်"

"သာနုမ မင်းတော်တော့ကွာ၊ ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်အောင် မလု

ပ်နဲ့ ။ မင်း ငါ့အကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား။ ဖဲရိုက်ချင် ရိုက်မယ်၊ အရက်သောက်ချင် သောက်မယ်၊ မိန်းမကိစ္စတွေ့ ငါရှင်းတယ်နော်၊ ဒါပဲပြောမယ်"

"ခု ဒါဖြင့် အိမ်ပေါ်တင်ထားတာကကော"

‘မင်းကွာ တယ်လည်း ပြောရ ခက်ပါလား။ အဲဒါ တောကြီးတောင်ကြီးထဲမှာ ဒုက္ခရောက်နေလို့ ကယ်ပါယူပါ တစာစာနဲ့ အသနားခံလွန်းလို့ ငါ နှမချင်းစာနာလို့ ခေါ်လာတာ၊ သူ့အပြန်စရိတ် မမှီသေးလို့ အိမ်ပေါ်တင်ထားတာကွ"

"ကဲ...ဒါဖြင့်လည်း မြန်မြန်ပို့လိုက်စမ်းပါ၊ ရော...ကျွန်မဆွဲကြိုးယူသွား"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ"

သာနုမ လည်ပင်းမှ ဆွဲကြိုးကလေးမှာ လင်တော်မောင် ခိုင်ဘလူ၏ လက်ထဲသို့ ရောက်သွားပါလေပြီ။

နွေနေ့၏ မနက်ခင်းသည် အတော့်ကို သာယာနေသည် ။ စစ်တွေမြို့၊ ကုန်တန်းရပ်ကွက် ဦးခိုင်ဘလူ၏ အိမ်သည် လည်း ခါတိုင်းနေ့များ နှင့် မတူတိတ်ဆိတ်နေ၏။

"အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်မကြီးကို ကျွန်မ ရှိခိုးကန်တော့ခဲ့ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မဟာ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေပြီး လမ်းစရှာမရ ဖြစ်နေတဲ့ ကာလမျိုးမှာ

အခုလို ကူညီခဲ့တာ ကျွန်မအသက်နဲ့ ကိုယ် မြဲနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးရှင်"

နတ်မိမယ်သည် ခိုင်ဘလူတို့ ဇနီးမောင်နှံအား ရှိခိုးကန်တော့လိုက်သည်။

"အေးပါကွယ်၊ ငါ့ညီမလေး ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ကိုယ့်ဒေသရောက်ပါစေ၊ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိပါစေနဲ့ ကွယ်"

"အစ်ကိုကြီးတို့ လည်း တစ်ခေါက်လာခဲ့ကြပါရှင်။ ကျွန်မ ပြုစုချင် ကျေးဇူးဆပ်ချင်လွန်းလို့ ပါရှင်။ ကသာမြို့၊ ဈေးပိုင်ရပ်မှာ နတ်မိမယ်တို့ အိမ်ဘယ်မှာ လဲလို့ မေးရင် ရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ သားအမိက အိမ်ဆိုင်လေး ရောင်းကြပါတယ်"

ကြေကွဲမှု စိတ်အရောင်များ သည် မျက်နှာပြင် အသီးသီးတွင် ထင်ဟပ်လျက် ရှိကြချေ၏။

"အဲ.... အခြေအနေပေးရင်တော့ တစ်ခေါက်လောက်တော့ ရောက်ချင်တယ်ကွယ်၊ ရောက်ဖူးအောင်ပေါ့။ ကဲ.... ကဲ လေယာဉ်မီဖို့ လိုတယ်။ ဟိုမှာ ဆိုက္ကားစောင့်နေပြီ သွားတော့ သွားတော့နော် ညီမလေး"

နတ်မိမယ်အား တင်ဆောင်သွာသော ဆိုက္ကားကလေးမှာ ခိုင်ဘလူတို့ အိမ်အား ကျောပေးပြီး ထွက်ခွာခဲ့ပေပြီ။ နတ်မိမယ်သည် လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဝေဝါးသော မျက်ဝန်းချင်း ထိတွေ့သွားကြသည်။

လေယာဉ်ကြီးက လခြမ်းမြေ ရခိုင်ဒေသမှ ရုန်းထပျံသန်းနေပေပြီ။ လေယာဉ်ကြီး၏ အောက်တွင် တော့ နတ်မိမယ်၏ အလွမ်းမြေ ဖရုံကာ ကျွန်းမှိုင်းပျပျ မှုန်ဝေဝေ၊ လေယာဉ်၏ ရွှေလျားမှုနှင့် အတူ နတ်မိမယ် ၏ အဇ္ဈတ္တရောင်စဉ်လှိုင်းသည် လည်း ပြင်းစွာလှုပ်ရှားနေပေ၏။

မိမိအား စွဲလမ်းမှု သံယောဇဉ်အတိဖြင့် သမုဒယဇာတ်လမ်းကိုတမ်း တလွမ်းမောစွာ ကပြရင်း နှလုံး သည်းကြွလှမတတ် ခံစားနေရရှာမည့် ငယ်ချစ်လင် ကျော်ဇံမောင်။ ချစ်ဇနီးလေး စားချင်လှသည်ရဲ့ ဆိုလို့ မရမ နေရှာဖွေပြီး ရိက္ခာထုပ်ကလေး ရင်ဝယ်ပွေ့ရင်း မောမောပန်းပန်း လာ ရှာတော့မှာ ။ သစ်ဝါးယှက်နွယ် တောကြီးအလယ်လည်း ရောက်ရော အသက်တမျှ ချစ်ရရှာသော ဇနီးမယား နတ်မိမယ်ကလေး မရှိရှာတော့ ဘူး။ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက်များ ခံစားသွားရရှာလေမလဲ။ ပျောက်ဆုံးမှု အကြောင်းတရားကို သို့လောသို့လောများ တွေးရင်း ရူးများ ရူးသွားလေ မလား။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်များ သတ်သေသွားမလား။ သူ့ရဲ့ ခံစားချက်တွေ လွယ်မလား။ သူ့ချစ်လင်ဟာ သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်ထိ ချစ်တယ်ဆို တာ နတ်မိမယ်အသိဆုံး။

တောကြီးအလယ်မှာ လမ်းစပျောက်ပြီး အမှောင်ကျနေသော မိမိ၏ ဘဝကို ကယ်တင်ပြီး မှဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းရအောင် ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ သောလူကြမ်းကြီး ခိုင်ဘလူ။ သူမကို ဘဝလှောင်အိမ်ထဲမှ ထုတ်ပေးခဲ့ရုံ မက မိမိသွားလိုရာခရီးသို့ ဘေမဲ့ပေးပြီး ပို့ပေးခဲ့သော လူသားဆန်လှသ ည့် တကယ့်ယောက်ျား။

လင်မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ပြီး ဆွေပြမျိုးပြ လိုက်သွားရှာသည့် တစ်ဦး တည်းသော သမီးချောလေး။ နတ်မိမယ်လေးလိုလှလို့ နတ်မိမယ်ဆိုပြီး အမည်ပေးခဲ့သည့် မွေးသမိခင် ဒေါ်ပုည။ အချိန်တန်လို့ အိမ်ပြန်မရော

ကံလာတော့သားသမီးအပေါ်တွင် ဖြစ်တည်သော သံယောဇဉ်တရား၏
တွန်းအားကြောင့် မွေးမေခမျာ သောကနွယ် ရင်မှာ ထွေးပြီး မည်မျှထိ
ချိုးပွဲချ ငိုကြွေးနေလိမ့်မည်မသိ။ ဪ သမီး သမီး
အချစ်ကို ကိုးကွယ်ခဲ့လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပါ။

သောကဖြစ်တည်ရာ အကြောင်းတရားတို့ နတ်မိမယ်၏ နှလုံးသား
ရင်ပြင်တွင် ပေါင်းစည်းသွားကြသည် ။ နတ်မိမယ်၏ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှ
မျက်ရည်ပူများ အိုင်ထွန်းစီးဆင်းလာကြ၏။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၂ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ